

OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V ĽADE

DO POSLEDNÉHO DYCHU

**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PRÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

Robert Bryndza

**DO POSLEDNÉHO
DYCHU**

OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V LADE

DO POSLEDNÉHO DYCHU

**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

Upozornenie pre čitateľov a užívateľov tejto knihy:

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, podniky, organizácie, miesta a udalosti iné ako bežne známe sú buď produktom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo miestami je čisto náhodná.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

DO POSLEDNÉHO DYCHU

Robert Bryndza

LAST BREATH © Robert Bryndza 2017

Cover © Henry Steadman 2017

Translation © Jana Kupková 2019

© Grada Publishing, a.s., 2019

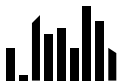
Z anglického originálu Last Breath, vydaného nakladateľstvom Boukouture

v roku 2017, preložila Jana Kupková

Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Korektúra Matúš Stanislav Babčan

Grafická úprava a sadzba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v roku 2019
ako svoju 7364. publikáciu

Tlač CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-1127-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-1126-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-2072-7 (print)

Pre Veroniku, Filipa a Evie.

Najstrašnejšie príšery sú tie, ktoré číhajú vnútri našich duší...

– EDGAR ALLAN POE –

PROLÓG

PONDELOK, 29. AUGUSTA 2016

Boli tri hodiny ráno a auto zaplňal zápach mŕtveho tela. Horúčava pretrvávala už niekoľko dní. Pustil klimatizáciu naplno, ale z kufra stále prenikal silný zápach. Rozkladala sa rýchlo.

Dozadu ju položil pred dvoma hodinami. Muchy si ju našli hneď, takže musel potme trepať rukami, aby ich odohnal. Prišlo mu smiešne, ako sa oháňa a trepoce. Keby bola ešte nažive, možno by sa tomu tiež zasmiala.

Nehľadiac na riziko si tieto nočné výlety, kedy išiel po opustenej diaľnici a cez periférie do Londýna, užíval. Na dvoch posledných križovatkách zhasol svetlá a keď zabočil do pustej rezidenčnej ulice, vypol motor. Auto ticho prechádzalo na voľnobeh pozdĺž domov s tmavými oblokmi až k úpätiu kopca, za ktorým sa zjavila malá opustená textilná fabrika. Od cesty ju oddeľovalo parkovisko. Vysoké stromy lemovali chodník, ktorý sa zahalil do tmy, kým svetlá z mesta vrhali naokolo rozmazané oranžové odlesky. Zabočil na parkovisko, pričom hrkotal, keď prechádzal cez korene stromov, ktoré vzdúvali asfalt.

Zamieril k radu kontajnerov stojacich pri vchode do fabriky a prudko zabočil doľava. Zastavil tak, že medzi kufrom auta a posledným kontajnerom vznikla medzera široká ani nie tridsať centimetrov.

Chvíľu len tak ticho sedel. Okolité domy boli skryté za stromami a v mieste, kde sa radové domy stretávali s parkoviskom, stál len tehlový múr. Natiahol sa k priečinku v palubnej doske a vybral latexové rukavice. Vystúpil z auta. Zaplavila ho vlna horúčavy sálajúcej z popraskaného asfaltu. Rukavice mal vnútri v priebehu niekoľkých sekúnd mokré. Keď otvoril kufor, vletela mu do tváre mäsiarka. Zahnal sa rukou a odpľul si. Odsunul veko kontajnera. Vyvalil sa na neho puch a ďalšie odporné muchy, ktoré kládli svoje vajíčka do zahnívajúcich odpadkov. Odohnal ich, a pritom si znovu hlasno odpľul. Potom sa otočil späť.

Bola taká krásna. Až do úplného konca ešte pred niekoľkými hodinami, hoci plakala a prosíkala. Hoci mala mastné vlasy a špinavé oblečenie. Teraz sa z nej stala len bezvládna vec. Jej telo už nebolo potrebné. Ani jej, ani jemu.

Jedným plynulým pohybom ju vybral z kufra a položil na čierne vrecia s odpadkami. Potom zavrel veko kontajnera. Poobzeral sa okolo seba. Bol sám, a hlavne zmizla ona. Posadil sa do auta a vydal sa na dlhú cestu domov.

Skoro ráno k fabrike zamierila z jedného z okolitých domov žena s natchatým čiernym vrecom. Počas víkendu nevyvážali smetiaky a k nej prišli na návštevu príbuzní s bábätkom. Odsunula veko prvého kontajnera, aby dovnútra hodila odpadky. Vyvalil sa na ňu roj múch. Odstúpila a snažila sa ich od seba odohnať. A potom to zbadala – hore na čiernych vreciach ležalo telo mladého dievčaťa. Bolo surovo zbité, jedno opuchnuté oko malo zatvorené, hlavu mu pokrývalo niekoľko hlbokých rán a telo sa v rannej horúčave hemžilo muchami.

Potom ženu ovalil zápach. Upustila vrece a rozbehla sa po sálajúcom asfalte preč.

KAPITOLA 1

PONDELOK, 9. JANUÁRA 2017

Detektív šéfinšpektor Erika Fosterová pozorovala detektíva Jamesa Petersona, ako si uterákom vytiera z krátkych dredov topiace sa snehové vločky. Bol vysoký, štíhly a v ideálnom pomere sa v ňom miešali arogancia a šarm. Závesy boli zatiahnuté, takže za oknami nebolo vidno víriaci sneh. Z televízora sa v pozadí niesol tlmený zvuk a malá obývacia izba s kuchynským kútom tonula v mäkkom svetle dvoch nových lampičiek. Po dlhom dni v práci si Erika chcela napustiť horúcu vaňu a chystala sa ísť skoro spať, ale zavolať jej Peterson. Bol v neďalekom obchode, kde predávali vyprážené ryby a hranolčky, a spýtal sa jej, či je hladná. Kým si stačila vymyslieť nejakú výhovorku, vyletelo z nej, že je. V minulosti spolu úspešne vyšetrovali niekoľko vražd, kde bola Erika Petersonovou nadriadenou, ale teraz každý patrilo do iného oddelenia. Peterson bol členom tímu pre vyšetrovanie vražd, Erika pracovala v projektovom tíme na pozícii, ktorá jej šla čím ďalej tým viac na nervy.

Peterson prešiel k radiátoru, úhľadne naň zavesil uterák a potom sa s úsmevom otočil k Erike.

„Vonku je riadna fujavica,“ povedal, a pritom si dýchal do dlaní.

„Užil si si Vianoce?“ zaujímalo Eriku.

„Bola to pohoda, len mama s otcom. Moja sesternica sa zasnúbila.“
Zobliekol si koženú bundu.

„Gratulujem...“ Nevedela si spomenúť, či o nejakej sesternici vôbec niekedy počula.

„A čo ty? Bola si na Slovensku?“

„Hej, pri sestre a jej rodine. Spala som na poschodovej posteli s neterkou... Dáš si pivo?“

„Veľmi rád.“

Prevesil si bundu cez operadlo pohovky a posadil sa. Erika otvorila chladničku a pozrela sa dovnútra. Priečinok na zeleninu zaplnilo balenie šiestich plechoviek piva a jediným jedlom bola niekoľko dní stará polievka v kastróliku, ktorý stál na hornej polici. Pozrela sa na svoj obraz na nerezovom riade, ale zakrivený tvar jej skreslil tvár, takže mala vpadnuté líca a vypuklé čelo ako v nejakej bizarnej zrkadlovej šou.

Najprv chcela zdvorilo zaklamať, že už jedla. Pred niekoľkými mesiacmi, keď s kolegami vypili niekoľko pohárikov v bare, skončili Erika a Peterson spolu v posteli. Hoci to ani jeden z nich nebral len ako záležitosť na jednu noc, správali sa profesionálne. Pred Vianocami spolu strávili ďalšie dve noci, ale v oboch prípadoch Erika z Petersonovho bytu odišla ešte pred raňajkami. Teraz však je v jej byte, sú triezvi a na policičke vedľa okna stojí zlatý rámik s fotografiou jej manžela Marka. Erika sa pokúsila z mysli zaplašiť pocit úzkosti a viny, vytiahla dve pívá a zavrela dvierka chladničky. Červeno-biela pásikavá igelitová taška s rybou a hranolčekmi stála na linke. Šírila sa z nej vôňa, z ktorej sa zbiehali slinky. „Chceš to jesť z papiera?“ opýtala sa a otvorila obe pívá.

„Inakšie to hádam ani nejde.“ Peterson si položil ruku na operadlo a členkom jednej nohy sa opieral o koleno tej druhej. Vyzeral sebaisto a spokojne.

Vedela, že tým pokazí atmosféru, ale budú sa musieť porozprávať. Je treba si vymedziť isté hranice. Vybrala dva taniere a spolu s taškou a pivom ich postavila na konferenčný stolík. V tichosti rozbaľovali papier. Z ryby obalenej v chrumkavom cestíčku a dozlatista vyprážených hranolčekov stúpala para. Chvíľu jedli. „Pozri, Peterson, James...“ začala Erika.

Petersonovi zazvonil telefón. Vytiahol ho z vrecka. „Prepáč, ale toto by som mal vziať.“ Erika prikývla a gestom naznačila, aby sa nezdržoval. Prijal hovor a so zvráteným obočím počúval.

„Naozaj? Dobre, to nie je problém. Aká je adresa?“ Zo stolíka zobral pero a začal čarbať po okraji papiera, v ktorom bola pôvodne zabalená vyprážená ryba. „Som blízko. Môžem hneď vyraziť a prevziať to, kým nedorazíte... A choďte pomaly v tomto počasí.“ Zavesil, do úst si napchal hranolčky a postavil sa.

„Čo sa deje?“ spýtala sa Erika.

„Nejakí študenti našli v smetiaku dokaličené telo mladého dievčaťa.“

„Kde?“

„Na Tattersall Road neďaleko New Cross... Dofrasa, tie hranolčky sú super,“ poznamenal a napchal si do úst ďalšie. Z operadla pohovky zobral koženú bundu a skontroloval, či má odznak, peňaženku a kľúče od auta.

Erika pocítila bodavý osten ľútosti, že už nepracuje v tíme pre vyšetovanie vražd.

„Ospravedlňujem sa, Erika. Budeme si to musieť zopakovať inokedy. Mal som mať voľný večer. Čo si to chcela predtým povedať?“

„To je v poriadku, o nič nešlo. Kto ti to volal?“

„Detektív šéfinšpektor Hudsonová. Uviazla v záveji. Nie doslova, ale ide z centra a cesty nie sú v najlepšom stave.“

„New Cross je blízko, pôjdem s tebou,“ povedala Erika, odložila taniere a z kuchynskej linky zobrala peňaženku a odznak. Peterson išiel za ňou do predsieni a pritom si obliekal bundu. Erika skontrolovala svoj obraz v malom zrkadle. Z kútika úst si zotrela mastnotu z hranolčekov a rukami si prehrabla krátke blond vlasy. Jej tvár neniesla stopy mejkapu. Všimla si, že napriek výrazným lícnym kostiam vyzerá po týždni vianočného hodovania plnšie. Ich oči sa v zrkadle stretli. Videla, že sa Peterson mračí.

„Je v tom nejaký problém?“

„Nie je. Ale pôjdeme mojím autom,“ povedal.

„Nie, vezmem si svoje.“

„Budeš sa snáď oháňať vyššou hodnotou?“

„O čom to hovoríš? Ty pôjdeš svojím autom a ja si vezmem svoje. Pôjdeme za sebou.“

„Erika, prišiel som na rybu a hranolčky...“

„Len na rybu a hranolčky?“ spýtala sa.

„Čo tým chceš povedať?“

„Nič. Zavolali ti z práce a mne pripadá absolútne pochopiteľné, že ako tvoja nadriadená pôjdem na miesto činu. Tým skôr, že detektív šéfinšpektor Hudsonová mešká...“ odmlčala sa. Vedela, že to prehnala.

„Stále to *tvoja nadriadená*. Nedovolíš, aby som na to zabudol, však-že?“

„Dúfam, že na to nezabudneš.“ Erika si obliekla kabát a zhasla svetlá. Byt opustili v stiesňujúcom tichu.

KAPITOLA 2

Keď Erika opustila kolónu áut, ktoré prechádzali okolo železničnej stanice New Cross, a zabočila na Tattersall Road, od svetiel reflektorov jej auta sa odrážal husto padajúci sneh. O chvíľu sa za ňou zjavil Peterson. Na rohu dvoch ulíc stál showroom kuchýň, oddelený od cesty veľkým parkoviskom. Chodník bol zapadaný snehom, na ktorom sa zrkadlili modré svetlá policajných áut stojacich v prednej časti parkoviska. Súvislý rad rodinných domov sa ťahal smerom do kopca a Erike sa podarilo rozoznať niekoľko nájomníkov ukrývajúcich sa v osvetlených vchodoch. Sledovali, ako polícia natahuje pásku okolo parkoviska showroomu, ktorý bezprostredne susedil s prvým z radových domov.

Eriku potešilo, keď zbadala detektíva inšpektora Mossovú na chodníku pred policajným kordónom, ako sa rozpráva s uniformovaným policajtom. Patrila medzi kolegov, ktorým dôverovala, a spolu s Petersonom s ňou vyšetrovala niekoľko vražd. Erika aj Peterson našli miesta na zaparkovanie na opačnej strane cesty, ktorou potom prešli.

„Rada vás vidím, šéfka,“ povedala Mossová a pridržiavala si golier kabáta, aby sa chránila pred víriacim snehom. Bola to menšia, dobre stavaná žena s krátkymi ryšavými vlasmi a spŕškou pieh, ktoré jej pokrývali tvár. „Ste tu oficiálne?“

Erika odpovedala „áno“ v tej istej chvíli, kedy zaznelo Petersonovo „nie“.

„Dajte nám, prosím, chvíľku,“ požiadala Mossová policajta. Ten prikývol a vykročil smerom k policajnému autu.

„Bola som s Petersonom, keď mu volali,“ vysvetlila Erika.

„Som rada, že tu ste,“ povedala Mossová. „Len som predpokladala, že tento prípad povedie detektív šéfinšpektor Hudsonová.“

„Počkám tu, kým dorazí.“ Erika pod náporom snehu žmurkala. Mossová prešla pohľadom z jedného na druhého. Na chvíľu zavládlo trápne ticho.

„Môžem vedieť, čo tu máme?“ zaujímalo Eriku.

„Telo mladej ženy. Dokaličené,“ začala Mossová. „Zlé počasie zdržalo tím zaisťujúci miesto činu aj forenzný tím. Oznámenie prijalo miestne policajné oddelenie. Jeden zo študentov, ktorý býva v dome na konci ulice, našiel pri smetiakoch telo.“

„Máme k dispozícii kombinézy, aby sme mohli na miesto činu?“ spýtala sa Erika.

Mossová súhlasne prikývla. Presunuli sa k policajnej páske natiahnutej naprieč cez vjazd na parkovisko, kde nastal trápny okamih, kým Erika čakala, až jej Peterson pásku nadvihne. Strelila po ňom pohľadom. Peterson pásku zdvihol a Erika okolo neho prešla na parkovisko.

„Dofrasa, tak sú tí dvaja vlastne teraz spolu alebo nie?“ šomrala si Mossová popod nos. „Podľa predpisov by sme nemali pracovať s deťmi alebo zvieratami, ale páry sa nikde nespomínajú.“

Pripojila sa k Erike a Petersonovi, ktorí si obliekali kombinézy. Potom všetci traja zamierili k veľkému kontajneru na odpadky, ktorý bol

refazou pripevnený k tehlovému múru showroomu. Zaoblené veko bolo odklopené. Mossová namierila dovnútra silný lúč svetla baterky.

„Panebože,“ zhrozil sa Peterson, zaspätkoval a ústa si zakryl dlaňou.

Erika pohľad neodvrátila, len sa uprene pozerala.

Telo mladej ženy ležalo na pravom boku na kope úhľadne naukladaných lepenkových škatúľ. Nieкто ju surovo zmlátil. Opuchnuté oči mala zatvorené a dlhé, matné hnedé vlasy pokrývala zmrznutá krv. Od pásu nadol bola nahá a jej nohy pokrývali hlboké rezné rany. Na sebe mala tesné tričko, ale kvôli vsiaknutej krvi nebolo možné rozoznať jeho pôvodnú farbu.

„A pozrite sa na toto,“ povedala Mossová ticho. Prúd svetla namierila dievčaťu na hlavu, kde na vršku lebky zazreli hlbokú ranu.

„Našli ju študenti?“ zaujímalo Eriku.

„Počkali, kým príde polícia,“ vysvetľovala Mossová. „Dvere domu, kde bývajú, vedú priamo na parkovisko. Keď sme natiahli policajnú pásku okolo miesta činu, nemohli sme im už dovoliť, aby sa vrátili do domu.“

„Kde sú teraz?“

„Kolegovia ich posadili do auta kúsok ďalej na ulici.“

„Zavrime to, kým sa sem nedostane forenzné,“ rozhodla Erika, pretože si všimla tenkú vrstvu snehu, ktorá sa vytvorila na tele aj lepenkových škatuliach.

Peterson položil ruky v rukaviciach na kontajner a pomaly pritiahol pokrivené veko. Zatvoril telo, aby ho uchránil pred nepriaznivým počasím.

Z policajného kordónu sa ozvali hlasy a zapípanie rádia. Prešli k miestu, kde stála Melanie Hudsonová, drobná žena s krátko zastrihnutými svetlými vlasmi. Spolu s ňou bol na mieste superintendent

Sparks, vysoký štíhly muž s úzkou bledou tvárou plnou jaziev po akné. Mastné čierne vlasy mal sčesané z čela a oblečený mal ufúľaný oblek.

„Erika, čo tu dopekla robíte? Keď som o vás poslednýkrát počul, boli ste niekde na celkom inej planéte,“ povedal so štipkou irónie v hlase.

„Pracujem v Bromley.“

„To vyjde narovnako.“ Hudsonová potlačila úsmev.

„Áno, naozaj je to veľmi smiešne,“ utrúsila Erika. „Rovnako ako mŕtve dievča, ktoré niekto umlátil k smrti a nechal ho tamto v tom kontajneri...“ Hudsonová i Sparks sa prestali uškŕňať.

„Erika nám len pomáha. Toto počasie všetko zdržiava a býva kúsok odtiaľto,“ vysvetlila Mossová.

„Keď mi volali, bola so mnou. Aj ja bývam neďaleko,“ začal Peterson, ale Erika po ňom strelila pohľadom.

„Aha,“ poznamenal Sparks, ktorému jej pohľad neunikol. Odmlčal sa, ako keby v duchu celú vec odsunul, aby ju mohol proti Erike použiť neskôr. Potom vykročil k policajnej páske, ktorú nadvihol rukou v čiernej rukavici.

„Erika, nezabudnite odovzdať kombinézu, v ktorej ste boli na mieste činu. A potom ma počkajte. Musíme sa porozprávať.“

Mossová aj Peterson sa chystali niečo povedať, ale Erika nebadane pokrútila hlavou a vydala sa smerom k policajnému kordónu.

KAPITOLA 3

Erika opustila miesto činu a presunula sa na ulicu, kde v lúči oranžového svetla jednej z pouličných lúčok chodila rýchlym krokom sem a tam. Sneh v silných poryvoch vetra víril, takže sa prikrčila, zdvihla si golier kabáta a ruky vsunula hlboko do vreciek. Keď videla čiernu dodávku tímu zaisťujúceho miesto činu, ako parkuje na chodníku priamo pred policajným kordónom, cítila bezmocnosť. Hoci teplota siahala hlboko pod bod mrazu, nechcela sa vrátiť do svojho auta. V priečniku v palubnej doske ležala škatuľka cigariet, ktorú so sebou vozila pre prípad núdze. Fajčiť síce prestala pred niekoľkými mesiacmi, ale keď prežívala stres, prepadávala ju trýznivá túžba po nikotíne. Odmietla však dovoliť, aby sa Sparks stal dôvodom jej túžby zapáliť si. O niekoľko minút neskôr vyšiel z parkoviska a zamieril k nej.

„Erika, čo tu robíte?“ spýtal sa. V pouličnom svetle si všimla, že sa mu vo vlasoch objavili sivé pramene a že v poslednom čase veľmi schudol.

„Už som vám to vravela. Dozvedela som sa, že detektív šéfinšpektor Hudsonová mešká.“

„Ako ste sa to dozvedeli?“

Erika zaváhala. „Bola som s Petersonom, keď mu telefonovala, ale chcela by som zdôrazniť, že to nie je jeho chyba. Nedala som mu v tej veci veľmi na výber.“

„Boli ste s ním?“

„Áno...“

„Užívali ste si spolu, čo?“ poznamenal s úškrnom. Bez ohľadu na mrazivý vzduch Erika cítila, ako sa jej po lícach rozliala horúčava.

„Do toho vás nič nie je.“

„A do môjho miesta činu zas nie je nič vás. Viediem tím pre vyšetrovanie vrážd. Vy pre mňa nepracujete a nie ste vítaná. Tak prečo nevypadnete?“

Erika k nemu pristúpila bližšie a pozrela mu do očí. „Čo ste to povedali?“ Jeho skazený dych kyslato páchol.

„Počuli ste ma, Erika. Vypadnite. Nie ste tu preto, aby ste pomohli, len sa do všetkého seriete. Viem, že ste si podali žiadosť o preloženie do niektorého z tímov pre vyšetrovanie vrážd. Tolká irónia. Keď vezmem do úvahy, aký postoj ste zaujali svojím odchodom, keď ma povýšili namiesto vás.“

Erika ho zaujato pozorovala. Vedela, že ju neznáša, ale v minulosti ich vzájomnú komunikáciu zakrýval aspoň závoj zdvorilosti.

„Neopovážte sa so mnou ešte niekedy rozprávať týmto spôsobom,“ povedala.

„Neopovážte sa so mnou ešte niekedy rozprávať týmto spôsobom, *pane*.“

„Viete, Sparks, možno ste získali za to, že leziete do správnych zádok, hodnosť superintendanta, ale rešpekt si budete musieť zaslúžiť,“ odpovedala mu Erika a vydržala jeho pohľad. Sneh začal padať ešte hustejšie v mohutných povrazcoch, ktoré dopadali na Sparksovu bundu. Odmietala žmurknúť alebo uhnúť pohľadom. Pristúpil k nim policajt, čo Sparksa donútilo pozrieť sa na neho.

„Čo je?“ vyštekol.

„Pane, dorazil kolega zaistujúci miesto činu. A je tu aj ten chlapík, čo má na starosti showroom, takže môžeme svietiť s použitím ich siete.“

„Chcem, aby ste zmizli z môjho miesta činu,“ precedil pomedzi zuby Sparks. Spolu s policajtom zamieril k páske a ich topánky zanechávali v snehu čerstvé stopy.

Erika sa zhlboka nadýchla, aby sa upokojila. Cítila, ako ju v očiach pália slzy. „Ovládaj sa, je to len ďalší kretén, ktorého si stretla v práci,“ nabádala sa. „Stále si na tom lepšie ako tá, čo leží v tom kontajneri na odpadky.“

Zotrela si z tváre slzy a zamierila k svojmu autu. Prešla pritom okolo policajného vozidla, vnútri ktorého sa svietilo. Okná sa začínali zahmlievať, ale dokázala rozoznať troch mladých ľudí – dve dievčatá vzadu a mladíka s blond vlasmi vpredu. Ten sa nakláňal medzi sedadlami a všetci traja boli zabraní do hovoru. Erika spomalila a nakoniec sa zastavila.

Dočerta s tým, pomyslela si.

Otočila sa a vrátila sa k vozidlu. Skontrolovala, či nie je niekto nablízku, zaklopala na oblok a potom otvorila dvere, pričom len tak ledbolo ukázala policajný odznak.

„Vy ste tí študenti, ktorí našli telo?“ spýtala sa. Pozreli sa na ňu a prikývli. Ich tváre stále niesli stopy šoku. Vyzerali sotva na osemnásť. „Už ste hovorili s policajným dôstojníkom?“ dodala a naklonila sa dovnútra.

„Nie. Sme tu celú večnosť. Povedali nám, nech počkáme, ale už mrzeme,“ odpovedal mladík.

„Moje auto je zaparkované na druhej strane ulice. Zapnem kúrenie a porozprávame sa,“ vyzvala ich Erika.

KAPITOLA 4

Erika nastavovala ovládanie kúrenia tak dlho, kým z ventilátorov nezačal fúkať teplý vzduch. Mladík sedel vedľa nej vpredu a šúchal si holé ruky. Bol svetlovlasý, štíhly a mal nepeknú pleť. Na sebe mal tričko, tenkú bundu a džínsy. Obe dievčatá sedeli vzadu – prvé z nich rovno za Erikou. Bola to kráska s pleťou farby karamelu. Na sebe mala džínsy, červený sveter a purpurový hidžáb, na ľavej strane krku upevnený strieborným špendlíkom v tvare motýlika. Vedľa nej sedelo druhé dievča. To bolo malé, statné, s nakrátko zastrihnutými hnedými vlasmi. Dva predné zuby malo také výrazné, že v tvári pripomínalo zajaca. Oblečené bolo v zafúlanom župane broskyňovej farby.

„Poviete mi, ako sa voláte?“ vyzvala ich Erika a vytiahla z tašky svoj notes, ktorý si oprela o volant.

„Ja som Josh McCaul,“ povedal mladík.

Ceruzka len škriabala po papieri, ale nepísala.

„Mohli by ste sa pozrieť, či nemám nejakú ceruzku v priečinku?“ požiadala mladíka Erika.

Naklonil sa dopredu, takže sa mu vyhrnulo tričko a odhalilo v spodnej časti chrbtice tetovanie v tvare listu konope. Prehrabal sa starými zásobami sladkostí a nůdzovým balíčkom cigariet Marlboro light a po-